

ikke virker. Men det, vi kan konstatere, er, at arbejdsmiljøet på de danske arbejdspladser stadig er for dårligt. Der sker for mange ulykker, der sker for stor nedslidning, der sker for stor udstødning, og så længe det forholder sig sådan, er man nødt til at foretage nogle konkrete indgreb i den måde, som arbejdsmiljøarbejdet foregår på, og det er sådan set det, der skete dengang i 1997.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det indlæg var jeg meget glad for. Jeg skal takke for erkendelsen af, at der ikke findes nogen dokumentation for den positive effekt af de her to initiativer, som vi foreslår afskaffet.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg sige, at det bliver værre og værre, nemlig afskaffelse af mål- og rammestyrt. Det kunne jo også være interessant at høre lidt om, hvad forslagsstillerne så havde tænkt sig. Hvad skal man sætte i stedet for? Skulle man vende tilbage til gamle dage, hvor det var lysende klart for enhver i dette land, at partssystemet ikke fungerede? Måske i et begrænset omfang, men på mange områder og inden for mange brancheområder fungerede det ikke. Der var arbejdsmiljø en kampplads, hvor man var ved at rive hårene af hinanden: Fra den ene side af bordet ønskede man at få lavet nogle aktiviteter, og fra den anden side af bordet ville man undgå, at der skulle laves aktiviteter. Er det dét, vi skal vende tilbage til, vil jeg spørge hr. Knud Erik Kirkegaard? Eller hvad havde man i øvrigt forestillet sig?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det er altid nemt at plukke den del af et indlæg, man bliver glad for. Det er hr. Knud Erik Kirkegaard vel undt. Hvad jeg sagde var, at man ikke kan lave reagensglasforsøg på en naturvidenskabelig måde, som kan dokumentere, at de ting har haft præcis den virkning. Det, man kan gøre, er selvfølgelig, at man statistisk kan skabe indikatorer for, at det er noget, der har ført til forbedringer.

Vi er af den opfattelse, at de muligheder ligger der i f.eks. APV, arbejdspladsbeskrivelsen, for det er en måde at skabe et overblik over, hvad det er for nogle problemer, der er. Men det er altså ikke sådan, at man ikke kan påvise, om der sker forbedringer eller ej, men man kan ikke

naturvidenskabeligt bevise, at det lige præcis er den faktor, der har haft lige præcis den effekt, naturligvis ikke.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

For nu at blive i fru Jette Gottliebs sprog, så opfatter jeg det egentlig på den måde, at nu laver man reagensglasforsøg med de små virksomheder, og det har jeg egentlig de små virksomheder for kære til, at jeg kan acceptere.

Så var hr. Poul Erik Dyrhund jo på talerstolen og pustede sig noget voldsomt op og kom til at sige, at partssystemet ikke fungerede. Jamen skal vi virkelig til at holde foredrag om den danske model igen i dag? Nu sad jeg ikke i Folketinget selv i 1997, da de her forfærdelige ændringer blev gennemført, men dengang jeg sad i Folketinget, indtil 1994, var det i hvert fald mit klare indtryk, at der skete ganske store fremskridt omkring partssystemets funktioner i forbindelse med arbejdsmiljøet. Jeg opfattede det sådan set lidt udefra i 1997, hvor der blev lavet et katastrofalt fejlgreb, fordi man gik i gang med nogle initiativer, som ikke var gennemtænkte og slet ikke var gennemdrøftet ordentligt med parterne på arbejdsmarkedet.

Det er nok derfor, at der kom så mange initiativer på bordet, bl.a. dem, vi diskuterer her i dag, som har vist sig mindre hensigtsmæssige.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Det er jo egentlig forunderligt sådan en fredag eftermiddag: Før bad hr. Carsten Hansen om en dokumentation for den påstand, der blev fremsat. Lige pludselig var det hr. Carsten Hansen, der skulle til at dokumentere sine påstande, og ikke hr. Knud Erik Kirkegaard.

Jeg har stillet et konkret spørgsmål: Hvad ønsker man at stille i stedet? Det har vi ikke fået noget svar på. Vi har fået en fåget forklaring om, at hr. Knud Erik Kirkegaard ikke var i Folketinget fra 1994 til 1998. Det var det eneste.

Men en kendsgerning er, at vi havde en lang stribe af branchesikkerhedsråd, og det var lysende klart for enhver, at der var 3-4 stykker af dem, der fungerede. End ikke en tredjedel af dem fungerede.

Det, vi kan se nu ved den indsats, efter at parterne har fundet sammen omkring det her – vi kan se det på pengeforbruget, vi kan se det på aktiviteterne – er, at der nu virkelig er kommet